

ЯВЛЕНИЕ ТРЕТО.

Бертрандъ дохожда, съ шлемъ въ ръцѣ. Тибо, Раймондъ, Ивана.

Раймондъ. Тихо, тихо! Бертрандъ ся връща изъ града. — Вижете що носи!

Бертрандъ. Що нося! Виждамъ, че сте учудени на тѣзи рѣдкостъ, що ся намира въ рѣцѣ тѣ ми. —

Тибо. Да, наистина, имате право, но кажете ни бърже, какъ ви изпадна този шлемъ проклѣтъ, и какъ си позволихте да го донесете въ наши ти мирни долини? —

(Ивана прѣзъ което врѣме на двѣтъ явления стоеше тиха и мълчелива, сега зима вниманіе и ся приближава). —

Бертрандъ. Едвамъ мож да кажъ, какъ ми изпадна този шлемъ. — Любопитенъ крайно за новини отъ войната и отъ Орлеанъ, затекохъ ся бърже въ Вуколіоръ, гдѣто на трѣга бѣше таквози множество народъ, таквози едно притѣснение, щото всякой тичаше на горѣ на долъ като дивъ за да узнае поне нѣщо си. — Прѣзъ това врѣме, когато ся намирахъ въ занимае, за да си пробия пѣтъ прѣзъ множеството, дръпна ма внезапно една стара жена за ръката и почна да говори: «Момче, казва тя, азъ знаа, че диришъ единъ шлемъ, наистина диришъ ли? — Кажи ми! нѣ ти този, безъ да заплатишъ нѣщо.» — Азъ ся пооттеглихъ малко назадъ, и казахъ да си отиде, заштото азъ съмъ единъ селянинъ челоувѣкъ и не знаа употрѣбление то му. А тя втурачи очи въ мене и съ шуменъ гласъ ся извика: «какъ говоришъ тѣй? кой може да каже, че му не трѣбва шлемъ и сабя? Знаешъ ли сега, че единъ желѣзенъ покривъ на главата струва повече, отъ колкото една каменна къща!» И тѣй, ма слѣдѣше изъ всичкитѣ улици, като мя принуждаваше насилственно да зема шлемъ тѣ. И азъ като го видѣхъ тѣй свѣтливъ и красенъ, достоенъ да кичи една рицарска глава, земахъ го, въ това врѣме, като ся изгуби и жена та отъ очити ми, щото не можй да я распитамъ по-надълго.

Ивана. *(Любопитно и бърже като грабва шлемъ тѣ).* — На мене дайте шлемъ тѣ!

Бертрандъ. Що ви е нужно това нѣщо, не е то украшение за глава та на една дѣвица. —